

Gebed zonder eind voor menselijkheid

Met een estafettedienst pleit de Protestantse Kerk Nederland voor een ruimhartiger kinderpardon

Jozefien VAN HUFFEL

Op 26 oktober begon in het buurt- en kerkhuis Bethel in Den Haag een kerkdienst die bij het ter perse gaan nog niet was afgelopen. Honderden predikanten uit heel Nederland wisselen elkaar sindsdien af om te preken, te lezen uit de Bijbel en te bidden. Daarmee willen ze de uitzetting voorkomen van het van oorsprong Armeense gezin Tamrazyan. De vader, moeder en kinderen van 21, 19 en 15 jaar oud wonen al negen jaar in Nederland, maar moeten nu het land uit. Zolang de kerkdienst duurt, verbiedt de wetgeving over kerkasiel de Dienst Terugkeer en Vertrek echter om binnen te komen.

In brede zin pleit de Protestantse Kerk Nederland met de estafettedienst voor een meer menselijke behandeling van asielzoekers en voor een ruimhartig kinderpardon, een uitzonderingsregeling voor de regularisatie van kinderen die in Nederland zijn geboren of opgegroeid, en hun gezinnen. Is een kerkdienst daar echter geschikt voor? „Die dis-

Predikanten en de kinderen Tamrazyan tijdens de estafettedienst in de Bethelkerk in Den Haag. © Belga Image

cussie wordt onder mijn Nederlandse collega's beslist gevoerd”, zegt Petra Schipper, stadspredikant in Antwerpen. „Het voornaamste argument voor is dat je liturgie en diaconie niet kunt scheiden. Deze omstandigheden geven het samenzijn rond de Bijbel bij uitstek diepgang. Dit is

ook geen harde actie. De kerkgemeenschappen begrijpen dat de situatie complex is, maar nodigen de autoriteiten uit om er toch over in gesprek te gaan en om niet zomaar over mensenlevens heen te stappen.”

In België werd nog nooit een kerkdienst aangewend om men-

sen zonder wettig verblijf te beschermen. „Ik keur het initiatief niet af, maar het is geen werkmodel dat wij promoten”, zegt Didier Vanderslycke, priester en coördinator van ORBIT vzw. „Er zijn andere manieren om in dialoog met overheden tot goede oplossingen te komen, of om een punt te maken.”

Collectief kerkasiel werd in de jaren 1990 wel enkele keren toegepast, in België en Nederland. „Kerkasiel ontstond in de loop van de geschiedenis en is een heilig principe, maar het is iets voor topmomenten”, zegt Vanderslycke. „Het is belangrijker dat een kerkgemeenschap doorgaand en duurzaam bezig is met mensen zonder wettig verblijf en hen in al haar acties meeneemt als een groep met wie meer menselijk moet worden omgegaan. We hebben een rol om te wijzen op wat niet goed loopt in de vreemdelingenwetgeving en de toepassing ervan en om te pleiten voor structurele oplossingen, of dat nu regularisatie is of vrijwillige terugkeer. Dat er in België ook een

probleem bestaat, is een feit. Volgens staatssecretaris van Asiel en Migratie Theo Francken daalt het aantal regularisaties. Dat klopt, maar dat komt omdat een aanvraag betalend werd. In de realiteit is de groep mensen zonder wettig verblijf gegroeid.”

Petra Schipper wijst nog op een bijeffect van de estafettedienst in Den Haag. „De predikanten komen niet enkel uit alle hoeken van het land, maar ook van allerlei strekkingen in de Kerk”, zegt ze. „Ook de synodevoorzitter, die de breedte van de protestantse Kerk vertegenwoordigt, ging voor. Dat initiatief brengt strekkingen samen, omdat ze allemaal het belang van kinderen vooropstellen.”

„Het gezin moet altijd de beslissende stem hebben bij een actie, zodat het nooit het grootste slachtoffer wordt”, besluit Vanderslycke. „Als actievoerders en pleitbezorgers zitten wij in een sterke positie. We hebben een statuut, een inkomen en een kader. Wanneer de actie stopt, mogen zij niet in een gat vallen.”